

Waldemar Biazik od 13 do 15 XII 1981 r. uczestniczył w strajku w KWK „Jastrzębie” w Jastrzębiu-Zdroju, zorganizowanym przeciwko wprowadzeniu stanu wojennego. Należał do straży strajkowej, odpowiedzialnej za jego zabezpieczenie. Po pacyfikacji strajku rozpoczął działalność w ramach podziemnych struktur byłego NSZZ „Solidarność” na terenie ww. zakładu pracy. Do czerwca 1989 r. zajmował się kolportażem nielegalnych wydawnictw oraz zbieraniem informacji o nieprawidłowościach związanych z bezpieczeństwem pracy górników na terenie zmilitaryzowanych kopalń. Wyniki jego pracy były następnie publikowane w prasie podziemnej. W sierpniu 1988 r. w KWK „Jastrzębie” Pan Waldemar Biazik brał udział w strajku, którego uczestnicy domagali się legalizacji NSZZ „S”.

Grażyna Biskup w latach 1985–1989 uczestniczyła w działaniach podziemnych struktur zdelegalizowanego NSZZ „Solidarność”. W okresie stanu wojennego rozprowadzała ulotki, które otrzymywała od swego ojca, Jana Bzury. Następnie w latach 1984–1988 była kolporterem wydawnictw bezdebitowych „Ość” i „RIS” w strukturze Jastrzębskiej Delegatury Regionalnej Komisji Wykonawczej „Solidarność”.

Krystyna Bonczar od września 1980 r. należała do NSZZ „Solidarność”. W latach 1981–1988 na terenie Jastrzębia-Zdroju kolportowała wydawnictwa podziemne (m.in. „KOS”, „Ość”, „RIS”) w ramach struktur Komitetu Obrony Solidarności. Od 1987 r. działała w niepodległościowych strukturach Regionalnej Komisji Wykonawczej NSZZ „Solidarność” w Jastrzębiu-Zdroju.

Michał Danczewicz był działaczem NSZZ „Solidarność” od początku istnienia związku. Był przewodniczącym komisji oddziałowej NSZZ „S” w Kombinacie Budowlanym w Bytomiu. Po wprowadzeniu stanu wojennego i zdelegalizowaniu „Solidarności” kontynuował działalność opozycyjną w podziemnych strukturach związku. Wraz z innymi działaczami NSZZ „S” zaangażował się w zbieranie składek na pomoc rodzinom osób internowanych, aresztowanych i represjonowanych przez władze komunistyczne. Zajmował się kolportażem prasy podziemnej, m.in. „Głosu Śląsko-Dąbrowskiego” i „Tygodnika Mazowsze”, jak również ulotek sygnowanych przez „Solidarność”. Z racji prowadzenia działalności opozycyjnej Pan Michał Danczewicz podlegał kontroli operacyjnej prowadzonej przez organy bezpieczeństwa PRL.

Tadeusz Drzazgowski od 1979 r. prowadził działalność antysocjalistyczną. Był założycielem NSZZ „Solidarność” w Gliwickim Przedsiębiorstwie Budownictwa Węglowego. W okresie stanu wojennego na terenie Gliwic rozkolportował za pomocą balonów ulotki o treści antypaństwowej. Związany z nielegalną strukturą o nazwie Gliwicka Delegatura RKW NSZZ „S” Region Śląsko-Dąbrowski, następnie z Solidarnością Walczącą. Utrzymywał kontakty z ośrodkami SW na terenie całego kraju. W 1983 r. zorganizował na terenie Gliwic nielegalny

punkt poligraficzny, który funkcjonował do 1985 r. Po likwidacji nielegalnej drukarni ukrywał się, będąc poszukiwany listem gończym. Figurant SOS „Murarz” i SOR „Balon”.

Janusz Franciszek Falkiewicz był działaczem NSZZ „Solidarność” także po wprowadzeniu stanu wojennego. Zajmował się drukiem i kolportażem nielegalnych wydawnictw. W dniu 26 II 1982 r. w ramach czynności śledczych funkcjonariusze Wydziału Śledczego WUSW w Katowicach dokonali przeszukania jego mieszkania, czego efektem była konfiskata prasy bezdebitowej oraz ujawnienie i likwidacja nielegalnej pracowni poligraficznej. Internowany 27 II 1982 r. w ośrodku odosobnienia w Zabrze-Zaborzu, zwolniony 12 VII 1982 r. Pomimo internowania i inwigilacji przez SB PRL, szczególnie dotkliwej na przestrzeni lat 1982–1985, oraz zastrzeżenia wyjazdów za granicę kontynuował działalność opozycyjną na rzecz odzyskania przez Polskę niepodległości i suwerenności. Współorganizował pomoc materialną dla represjonowanych i ich rodzin, współpracował z konspiracyjną organizacją pod nazwą Polskie Państwo Podziemne „Polska Walcząca” Obszar Południowy, której nadrzędnym celem było wydawanie i kolportaż biuletynu pt. „Solidarność”.

Józef Gruszka w 1989 r. uczestniczył w nielegalnej działalności Tymczasowej Komisji Zakładowej NSZZ „S” (był jej przewodniczącym), która zawiązała się w KWK „Anna” w Pszowie. Inspirował załogę kopalni do podpisywania deklaracji przystąpienia do związku, ponadto koordynował kolportaż ulotek oraz organizował tzw. masówki na terenie zakładu pracy. Z uwagi na swoją działalność był objęty kontrolą operacyjną ze strony SB w ramach Sprawy Operacyjnego Sprawdzenia krypt. „Owoc”, a następnie Sprawy Operacyjnego Rozpracowania krypt. „Pestka”. Rozpracowanie miało udokumentować nielegalną działalność ww. i szkodliwe oddziaływanie na załogę kopalni.

Jan Grzegorz Harasym był działaczem NSZZ „Solidarność”. Od 1980 r. członek Komisji Wydziałowej „S”, działacz Konfederacji Polski Niepodległej oraz lokalnych struktur Komitetu Więzionych za Przekonania. Decyzją Komendanta Wojewódzkiego MO w Katowicach internowany w dniu 16 XII 1981 r. i osadzony w ośrodkach odosobnienia w Strzelcach Opolskich, Uhercach, Załężu oraz Łupkowie. Zwolniony z internowania 23 VII 1982 r. W sierpniu 1982 r. współorganizował Miejski Komitet Oporu NSZZ „S” w Siemianowicach Śląskich, którego działalność była finansowana m.in. ze sprzedaży znaczków poczty podziemnej wykonywanych osobiście przez Jana Harasyma.

Jerzy Janz był działaczem NSZZ „Solidarność” od początku istnienia związku. W dniu 13 V 1982 r. uczestniczył w strajku w Fabryce Samochodów Małolitrażowych w Tychach, za co decyzją z dnia 14 V 1982 r., wydaną przez Komendanta Wojewódzkiego MO w Katowicach, został internowany w ośrodku odosobnienia w Zabrze-Zaborzu, gdzie przebywał w okresie od 16 V 1982 r. do 24 VII 1982 r.

Michał Jaworski był członkiem NSZZ „Solidarność” na Uniwersytecie Śląskim w Katowicach. Pełnił funkcję przewodniczącego koła NSZZ „S” w Instytucie Chemii UŚ oraz był członkiem Komisji Zakładowej. Był zwolennikiem akcji protestacyjnych i strajków organizowanych przez NSZZ „S” i NZS UŚ. Brał udział w organizowaniu spotkań ze znanymi działaczami antysocjalistycznymi, m.in. Jackiem Kuroniem, Adamem Michnikiem, Leszkiem Moczulskim. Po wprowadzeniu stanu wojennego podejmował inicjatywy mające na celu zwolnienie z internowania pracowników i studentów UŚ. 13 V 1982 r. wziął udział w nielegalnej demonstracji zorganizowanej przez byłych działaczy NSZ i NSZZ „S”, która odbyła się przed rektoratem UŚ. 14 V 1982 r. został internowany, 24 VII 1982 r. zwolniony.

Tadeusz Jedynak był organizatorem strajku w KWK „Manifest Lipcowy” w Jastrzębiu-Zdroju w dniach 29–31 VIII 1980 r., wszedł w skład MKR, uczestniczył w podpisywaniu tzw. Porozumienia Jastrzębskiego. Od stycznia 1981 r. był członkiem KKP NSZZ „S” jako reprezentant Śląska i Zagłębia Dąbrowskiego. Od 22 I 1981 r. był wiceprzewodniczącym Zarządu Regionu Śląsko-Dąbrowskiej NSZZ „S”. Internowany 13 XII 1981 r., przebywał w areszcie KWMO w Katowicach, następnie w Zabrze-Zaborzu, Łupkowie, Załężu. Po zwolnieniu z internowania 23 XII 1982 r. ponownie w konspiracyjnych strukturach „Solidarności” jako członek TKK NSZZ „S”, przewodniczący tajnej Regionalnej Komisji Wykonawczej Regionu Śląsko-Dąbrowskiej NSZZ „S”. Poszukiwany przez władze ukrywał się na terenie Polski. W wyniku działań poszukiwawczych 17 VI 1985 r. został zatrzymany w Warszawie i umieszczony tam w AŚ. Zwolniony 12 IX 1986 r. Po utworzeniu KKW NSZZ „S” wszedł w jej skład. Był inspiratorem i organizatorem wielu nielegalnych manifestacji oraz wieców, za co był kilkakrotnie karany przez Kolegium ds. Wykroczeń w latach 1986–1988. W sierpniu 1988 r. zaangażował się w akcję strajkową w KWK „Manifest Lipcowy” i został członkiem MKS, mimo iż nie był pracownikiem kopalni od 1981 r. W latach 1985–1988, w związku z prowadzoną działalnością w strukturach „S”, wobec Tadeusza Jedynaka toczyły się postępowania śledcze, prokuratorskie i sądowe. W latach 1981–1989 ww. był inwigilowany przez SB w Katowicach w ramach SOR „Kierownik”, którą zakończono 11 XII 1989 r. po zalegalizowaniu NSZZ „S”.

Irena Kania wstąpiła do NSZZ „Solidarność” we wrześniu 1980 r., w marcu 1981 r. weszła w skład Komisji Zakładowej przy Hucie Baildon. Zajmowała się sprawami BHP oraz rozprawiała prasę: „Wolnego Związkowca”, „Biuletyn Informacyjny”, „Tygodnik Solidarność” i inne. Na terenie zakładu zajmowała się również rozpowszechnianiem ulotek oraz zbieraniem składek na rzecz osób aresztowanych. W październiku 1981 r. przeszła do administracji Zarządu Regionu Śląsko-Dąbrowskiego. Dnia 13 XII 1981 r. została zatrzymana i internowana początkowo w Areszcie Śledczym w Sosnowcu, a następnie od 24 I 1982 r. w Ośrodku Odosobnienia w DarłóWKu. Z internowania zwolniona została 17 II 1982 r.

Włodzimierz Kapczyński w latach 1947–1989 prowadził działalność na rzecz odzyskania przez Polskę niepodległości i suwerenności. W listopadzie 1947 r. założył na terenie

Sosnowca nielegalną organizację „Związek Walki z Komuną”, której celem była zmiana istniejącego w Polsce ustroju. 30 IV 1948 r. podczas jednej z akcji plakatowania miasta został zatrzymany przez funkcjonariuszy MUBP w Sosnowcu. Postanowieniem WPR 4 V 1948 r. został tymczasowo aresztowany. Wyrokiem 17 IX 1948 r. WSR w Katowicach skazał go za założenie i przynależność do nielegalnej organizacji, próbę obalenia ustroju Polski oraz nielegalne posiadanie broni na łączną karę siedmiu lat pozbawienia wolności oraz trzy lata pozbawienia praw publicznych i honorowych. Karę odbywał kolejno w: AKŚ w Sosnowcu, AŚ w Katowicach, ZK we Wronkach, Raciborzu i Potulicach, skąd trafił do obozu pracy w Jelczu koło Wrocławia. Zwolniony 10 IX 1953 r. na mocy amnestii. Od września 1980 r. był działaczem NSZZ „Solidarność”, był przewodniczącym KZ w sosnowieckim PBP „Budostalu-4”. W lipcu 1981 r. został wybrany do Zarządu Regionu NSZZ „S”. Był delegatem na I Krajowy Zjazd Delegatów NSZZ „S” w Gdańsku. Internowany 13 XII 1981 r. i osadzony w AŚ w Katowicach, Ośrodkach Odosobnienia w Jastrzębiu Szerokiej, Uhercach i Załężu koło Rzeszowa, skąd został zwolniony 12 VIII 1982 r. W latach 1982–1989 był członkiem RKW NZSS „S”, organizatorem podziemnej poligrafii, kolporterem podziemnej prasy związkowej, m.in. „RIS”, „Głosu Śląsko-Dąbrowskiego”. W latach 1953–1955 oraz 1984–1989 podlegał kontroli operacyjnej SB PRL.

Waldemar Kapłon od 1978 r. był działaczem KOR, następnie NSZZ „Solidarność” – zarówno legalnych, jak i podziemnych jej struktur. W dniach 14–15 XII 1981 r. na terenie KWK „1 Maja” w Wodzisławiu Śląskim zorganizował strajk; wszedł też w skład komitetu strajkowego. Internowany od 15 XII do 29 XII 1981 r. w ośrodku odosobnienia w Jastrzębiu-Zdroju, następnie tymczasowo aresztowany i osadzony w Areszcie Śledczym w Gliwicach. Wyrokiem Sądu Śląskiego Okręgu Wojskowego na sesji wyjazdowej w Katowicach w dniu 19 I 1982 r. skazany na rok i sześć miesięcy pozbawienia wolności w zawieszeniu na trzy lata. Był objęty kontrolą operacyjną w ramach: Kwestionariusza Ewidencyjnego krypt. „Kapral”, Spraw Operacyjnego Rozpracowania krypt. „Bruno”, „Gra” oraz Spraw Operacyjnego Sprawdzenia krypt. „Grupa”, „Msza”, „Łażnia”.

Jerzy Kasperek był działaczem NSZZ „Solidarność” przy Bytomskich Zakładach Naprawczych Przemysłu Węglowego w Bytomiu. Po wprowadzeniu stanu wojennego, w dniach 14–15 XII 1981 r. był współorganizatorem i uczestnikiem strajku okupacyjnego na terenie ww. zakładu. Za powyższe w dniu 15 XII 1981 r. został zatrzymany, a następnie postanowieniem Wojskowej Prokuratury Garnizonowej w Gliwicach z dnia 18 XII 1981 r. tymczasowo aresztowany i osadzony w Areszcie Śledczym w Bytomiu. Wyrokiem wydanym 14 I 1982 r. przez Sąd Śląskiego Okręgu Wojskowego we Wrocławiu na sesji wyjazdowej w Katowicach Pan Jerzy Kasperek został skazany na półtora roku pozbawienia wolności w zawieszeniu na trzy lata, dwa lata pozbawienia praw publicznych oraz karę grzywny. W 1982 r. pozostawał w zainteresowaniu operacyjnym SB PRL.

Eugeniusz Kowalski od września 1980 r. działał w NSZZ „Solidarność”. Uczestnik strajków: 31 VIII 1980 r. oraz 13–23 XII 1981 r. w Hucie Katowice. Internowany od 19 XI 1982 r. do 9 XII 1982 r., następnie postanowieniem Wojskowej Prokuratury Garnizonowej w Gliwicach tymczasowo aresztowany (od 9 XII 1982 r. do 28 III 1983 r.). Wyrokiem Wojskowego Sądu Garnizonowego w Katowicach z dnia 28 III 1983 r. został skazany na osiem miesięcy pozbawienia wolności w zawieszeniu na dwa lata. Od 1982 r. wchodził w skład zespołu redakcyjnego oraz kolportował podziemne pismo „Wolny Związkowiec”. Działacz KIK i Duszpasterstwa Ludzi Pracy w Dąbrowie Górniczej, współorganizator Mszy za Ojczyznę. W latach 1982–1985 pozostawał w operacyjnym zainteresowaniu SB.

Włodzimierz Kowalski w sierpniu 1988 r. był uczestnikiem strajku w kopalni „Morcinek” w Kaczycach. Kilkakrotnie zatrzymywany na 48 godzin. W październiku 1988 r. zatrzymany za próbę wniesienia na teren kopalni „Morcinek” biuletynu NSZZ „Solidarność” oraz deklaracji członkowskich „S”. Był członkiem KPN oraz założycielem Tymczasowej Komisji „S” przy kopalni „Morcinek”. W lutym 1989 r. uczestniczył w Zgromadzeniu Działaczy Regionu Śląsko-Dąbrowskiego „Solidarności”.

Józef Kula był działaczem NSZZ „Solidarność” w Zakładzie Wytwórczym Urządzeń Sygnalizacyjnych w Żorach. Od września 1980 r. był przewodniczącym Komitetu Założycielskiego, następnie Komisji Zakładowej NSZZ „S” w ZWUS. W 1981 r. został wybrany delegatem na I Krajowy Zjazd Delegatów NSZZ „S” w Gdańsku. Od 13 XII 1981 r. był internowany. Przebywał w Ośrodkach Odosobnienia w Jastrzębiu-Szerokiej, Uhercach, Załężu k. Rzeszowa oraz w Nowym Łupkowie. Został zwolniony 16 VII 1982 r. W okresie od 27 VIII 1982 r. do 31 VIII 1982 r. był ponownie internowany. Przebywał w Ośrodku Odosobnienia w Zabrze-Zaborzu. Do roku 1987 był wielokrotnie przesłuchiwany. W latach 1982–1988 był kolporterem wydawnictw podziemnych (m.in. pism „Ość”, „RIS”, „Tygodnik Mazowsze”, „Bez Cenzury”) oraz ulotek. W lutym 1988 r. uczestniczył w Zgromadzeniu Działaczy NSZZ „S” z Regionu Śląsko-Dąbrowskiego w Łączy oraz w Zgromadzenia Delegatów NSZZ „S” Regionu Śląsko-Dąbrowskiego w Ustroniu-Polanie.

Tadeusz Kurowski w dniach 13–15 XII 1981 r. brał udział w strajku w KWK „Moszczenica” w Jastrzębiu-Zdroju, zorganizowanym przeciwko wprowadzeniu stanu wojennego. Po pacyfikacji strajku włączył się w podziemną działalność zdelegalizowanego NSZZ „Solidarność”. W ramach konspiracyjnej aktywności zajmował się zbieraniem składek związkowych, rozdzielaniem prasy niezależnej, brał udział w akcjach ulotkowych na terenie KWK „Moszczenica”. W dniach 18–27 VIII 1988 r. uczestniczył w strajku w ww. zakładzie pracy, podczas którego domagano się legalizacji NSZZ „S”. Po jego zakończeniu Pan Tadeusz Kurowski zaangażował się w organizowanie Komisji Zakładowej „Solidarności” na terenie KWK „Moszczenica”.

Waldemar Laudański był działaczem NSZZ „Solidarność” oraz KPN. Wchodził w skład Legionu Polskiego, antykomunistycznej, konspiracyjnej organizacji, która powstała w pierwszych dniach trwania stanu wojennego. Głównym celem organizacji była walka z ustrojem socjalistycznym. Oprócz wydawania i kolportażu nielegalnych ulotek (m.in. pt. „Bagnet”), Legion Polski prowadził także akcje dywersyjne. Pan Waldemar Laudański brał udział w przygotowaniach do akcji zniszczenia makiety godła ZSRR, która została przeprowadzona 29 IV 1982 r. w Wodzisławiu Śląskim. Za powyższą działalność został internowany 26 X 1982 r. na podstawie decyzji nr 640/V-2, następnie, tj. od 10 XII 1982 r., postanowieniem Wojskowej Prokuratury Garnizonowej w Gliwicach tymczasowo aresztowany. Przebywał w AŚ w Katowicach. 11 V 1983 r. z braku dostatecznej liczby dowodów obciążających Sąd Śląskiego Okręgu Wojskowego we Wrocławiu na sesji wyjazdowej w Katowicach umorzył prowadzone wobec niego postępowanie. Areszt opuścił 12 V 1983 r. W związku z zaangażowaniem w działalność opozycyjną inwigilowany przez SB PRL.

Lesław Lorek był działaczem NSZZ „Solidarność”, po wprowadzeniu stanu wojennego wziął udział w strajku w Hucie Katowice. Zorganizował grupę, która drukowała i kolportowała ulotki i pisma krytykujące sytuację społeczno-polityczną w kraju. 29 X 1983 r. został zatrzymany przez Straż Przemysłową podczas wnoszenia ulotek na teren zakładu pracy. Od 31 X 1983 r. był tymczasowo aresztowany, a podczas śledztwa ustalono, że kierował grupą drukującą „Wolnego Związkowca” i kolportującą „Głos Śląsko-Dąbrowski” oraz „Tygodnik Mazowsze”. Został oskarżony o to, że od wiosny 1982 r. do końca 1983 r. wraz z innymi drukował i kolportował pisma i ulotki krytykujące sytuację społeczno-polityczną w kraju oraz brał udział w zagarnięciu mienia społecznego w postaci maszyny drukującej IBM oraz dwóch powielaczy na szkodę Huty Katowice. Wyrokiem Sądu Wojewódzkiego 21 III 1985 r. został skazany na trzy lata pozbawienia wolności. Po zastosowaniu amnestii, 21 VII 1984 r. wyrok zmieniono na rok i sześć miesięcy pozbawienia wolności oraz karę grzywny. Został zwolniony warunkowo z aresztu 22 III 1985 r. W kwietniu 1985 r. w wyniku interwencji SB odrzucono jego prośbę o ponowne przyjęcie do pracy w Hucie Katowice.

Tadeusz Łoś-Kamiński w latach 1974–1985 był członkiem Klubu Inteligencji Katolickiej w Tarnowie Oddział w Dębicy. W 1981 r. był założycielem NSZZ „Solidarność” w Powszechnej Spółdzielni Spożywców „Społem” w Dębicy oraz delegatem na I Wojewódzki Zjazd Delegatów NSZZ „S” w Tarnowie. Po wprowadzeniu stanu wojennego Pan Tadeusz Łoś-Kamiński zajmował się organizowaniem pomocy dla rodzin osób internowanych oraz kolportażem nielegalnych wydawnictw.

Marian Maciejczyk był przewodniczącym KZ NSZZ „Solidarność” w Zakładzie Automatyzacji i Mechanizacji Przemysłu Materiałów Ogniotrwałych w Gliwicach. Uczestniczył w I Krajowym Zjeździe Delegatów NSZZ „S” w Gdańsku w 1981 r. Po wprowadzeniu stanu wojennego kontynuował działalność w podziemnych strukturach „S”.

Był współpracownikiem RKW NSZZ „S”. 6 V 1986 r. został tymczasowo aresztowany i osadzony w AŚ Katowicach, gdzie przebywał do 21 VIII 1986 r. W tym czasie Wydział Śledczy WUSW w Katowicach oraz Prokuratura Rejonowa w Gliwicach prowadziły śledztwo, w toku którego postawiono mu zarzut, że od 13 XII 1981 r. do 30 IV 1986 r. na terenie Gliwic i innych miast kraju zajmował się kolportażem nielegalnych wydawnictw, m.in.: „RIS”, „Manifestacja Gliwicka”, „Tygodnik Mazowsze”, „Biuletyn Dolnośląski”. Zwolniony z aresztu 21 VIII 1986 r. Tego samego dnia PR w Gliwicach umorzyła postępowanie na podstawie amnestii z 17 VII 1986 r. W latach 1987–1988 pełnił funkcję niejawnego przewodniczącego RKW Regionu Śląsko-Dąbrowskiej „S”. W latach 1985–1988 pod kontrolą operacyjną SB.

Jan Patalita był pracownikiem KWK „Wujek” w Katowicach. Brał udział w strajku okupacyjnym przeprowadzonym na terenie kopalni w dniach 13–16 XII 1981 r. W dniu 16 XII 1981 r., podczas pacyfikacji kopalni przez oddziały milicyjno-wojskowe, przebywał w strefie bezpośrednich walk górników z tymi oddziałami. Uległ silnemu zatruciu gazami bojowymi. W wyniku tego zdarzenia doznał trwałego uszczerbku na zdrowiu, nie powrócił do pracy na kopalni i przeszedł na rentę inwalidzką. Do dnia dzisiejszego znajduje się pod stałą opieką lekarza.

Ksiądz Piotr Płonka od początku istnienia NSZZ „Solidarność” wspierał jego działaczy. 15 XII 1981 r. podczas strajku górników KWK „XXX-lecia PRL” w Jastrzębiu-Zdroju przebywał na terenie kopalni, gdzie odprawił Mszę, manifestując w ten sposób swój sprzeciw wobec wprowadzenia stanu wojennego. Od stycznia 1982 r. był kapelanem więziennym w Zakładzie Karnym w Jastrzębiu Szerokiej, gdzie również internowano działaczy opozycji antykomunistycznej. W dniach 14–16 XII 1981 r. ks. Piotr Płonka wspierał strajkujących górników KWK „Borynia” w Jastrzębiu-Zdroju. Od grudnia 1982 r. uczestniczył w pracach redakcyjnych pisma „GROS” (Górnicy Ruch Oporu Solidarność), które kolportowano w jastrzębskich kopalniach. Był organizatorem spotkań działaczy opozycji, m.in. 4 XII 1985 r., podczas którego kolportowano literaturę bezdebitową. Kolejne spotkanie (oba miały miejsce w Piekarach Śląskich) odbyło się 4 XII 1987 r. Wzięli w nim udział i wygłosili przemówienia m.in.: Zbigniew Romaszewski, Anna Walentynowicz i Tadeusz Jedynek. Z uwagi na powyższą działalność ks. Piotr Płonka pozostawał w operacyjnym zainteresowaniu SB. Formami represji zastosowanymi wobec ww. były rozmowy ostrzegawcze oraz zastrzeżenie wyjazdów za granicę w okresie od 25 III 1986 r. do 15 III 1988 r.

Stefania Rajca w okresie od 1 IX 1981 r. do 31 I 1982 r. pracowała w Zarządzie Śląsko-Dąbrowskim NSZZ „Solidarność” w Katowicach na stanowisku specjalisty ds. warunków płacy i pracy w dziale spraw związkowych. Po wprowadzeniu stanu wojennego została zwolniona z pracy i przeszła na rentę inwalidzką. Ww. od połowy lat 70-tych dodatkowo pracowała jako pilot wycieczek organizowanych przez Polskie Biuro Podróży „Orbis” Oddział w Katowicach. W związku z pracą w Zarządzie Śląsko-Dąbrowskim NSZZ „S” po

1982 r. miała trudności z otrzymywaniem zleceń na obsługę wycieczek zagranicznych organizowanych przez ww. biuro. Mimo, że w 1985 r. Pani Stefania Rajca została zweryfikowana jako pilot wycieczek zagranicznych, katowicki Oddział PBP „Orbis” poinformował ją, że nie będzie jej angażować do obsługi imprez przez nich organizowanych. Przyczyną takiej decyzji miała być działalność ww. w NSZZ „S” do czasu jego delegalizacji.

Jadwiga Rudnicka od września 1980 r. była członkiem NSZZ „Solidarność”, a od grudnia 1980 r. przewodniczącą Komisji Zakładowej w Biurze Projektów „Prosynchem” w Gliwicach, tam też założyła filię Biblioteki Solidarności. Po wprowadzeniu stanu wojennego zaangażowała się w pomoc działaczom opozycji oraz rodzinom osób internowanych i aresztowanych, organizowała spotkania samokształceniowe. Gromadziła informacje o represjonowanych działaczach podziemia i przekazywała je Biskupiemu Komitetowi Pomocy Uwięzionym i Internowanym przy kościele pw. Św. Apostołów Piotra i Pawła w Katowicach. Była również działaczką Duszpasterstwa Ludzi Pracy przy parafii pw. Podwyższenia Krzyża Świętego w Gliwicach oraz współorganizatorką Mszy za Ojczyznę. W 1982 r. zmuszona do odejścia z pracy.

Zbigniew Rutkowski uczestniczył w strajkach odbywających się na terenie KWK „Borynia” w Jastrzębiu-Zdroju w dniach od 12 do 15 XII 1981 r. oraz od 15 VIII do 3 IX 1988 r. Ponadto w latach 1984–1989 uczestniczył w działaniach podejmowanych przez liderów podziemnego NSZZ „Solidarność” na terenie KWK „Borynia” i miasta Jastrzębia.

Aleksandra Ryłko w latach 1980–1989 była działaczką NSZZ „Solidarność”, od 1980 do 1981 r. sekretarzem Komisji Zakładowej NSZZ „S” w Zakładach Naprawczych Przemysłu Węglowego w Bytomiu. W styczniu 1981 r. nawiązała kontakt z działaczami KSS KOR. W lipcu 1981 r. zorganizowała w ZNPW komórkę KPN i w swoim mieszkaniu organizowała cotygodniowe spotkania jej członków. Była inspiratorką założenia w ZNPW Komitetu Obrony Więzionych za Przekonania. Z uwagi na powyższą działalność była przewidziana do internowania w ramach akcji „Jodła”. 14 XII 1981 r. zorganizowała strajk w zakładzie pracy, a od 16 XII 1981 r. ukrywała się. Komenda Główna MO wydała zarządzenie o poszukiwaniu ogólnokrajowym i nadzwyczajnym Aleksandry Ryłko, a Prokurator Rejonowy w Bytomiu wydał list gończy. W styczniu 1982 r. została dyscyplinarnie zwolniona z pracy. 13 X 1983 r. ujawniła się i została objęta amnestią. Po ujawnieniu podjęła próbę reaktywacji struktur KPN w Bytomiu. Spotykała się byłymi internowanymi, b. działaczami NSZZ „S” i KPN. 16 VI 1988 r. została zatrzymana i osadzona w AŚ w Bytomiu za malowanie symbolu KPN na murach. 17 VI 1988 r. przeszukano jej mieszkanie. W kwietniu 1989 r. zaczęła pełnić dyżury w punkcie konsultacyjnym ds. tworzenia TKZ NSZZ „S” w PSS „Społem” w Bytomiu. Tam w maju 1989 r. z ramienia Komitetu Obywatelskiego „Solidarność” została członkinią Komisji Wyborczej w obwodzie nr 59.

Zygmunt Siemianowski był działaczem związkowym NSZZ „Solidarność” w Przedsiębiorstwie Remontowo-Budowlanym „Prodryn” w Rudzie Śląskiej, gdzie założył, a później pełnił funkcję przewodniczącego NSZZ „Solidarność”. Z uwagi na swą bezkompromisową postawę w stosunku do władz PRL został internowany w dniu 27 XII 1981 r. Przebywał w Zakładach Karnych w Zabrze-Zaborzu, Uhercach, Rzeszowie. Zwolniony z internowania w dniu 13 VII 1982 r.

Andrzej Służalec był współzałożycielem NSZZ „Solidarność” w FSM w Tychach, gdzie w dniach 29–30 VIII 1980 r. brał udział w strajku. Uczestniczył w I Krajowym Zjeździe Delegatów NSZZ „S” w Gdańsku. Był działaczem Komitetu Obrony Więzionych za Przekonania, a także współpracownikiem KPN. Po wprowadzeniu stanu wojennego był jednym z głównych inspiratorów i przywódców jednodniowego strajku przeciwko wprowadzeniu stanu wojennego, który miał miejsce 14 XII 1981 r. w FSM. 20 XII 1981 r. został zatrzymany, a następnie aresztowany i umieszczony w AŚ w Katowicach. Wyrokiem SW w Katowicach z 19 I 1982 r. został skazany na trzy lata pozbawienia wolności; karę odbywał kolejno w ZK w Raciborzu, Kłodzku, Strzelcach Opolskich oraz Strzelinie, skąd na mocy amnestii został warunkowo zwolniony 8 VIII 1983 r. Na wolności kontynuował działalność w nielegalnych strukturach „S”: kolportował prasę związkową, był w redakcji pisma związkowego pt. „Ciernie”, organizował podziemną poligrafię. Ponownie zatrzymany 24 IV 1984 r. i osadzony w AŚ w Katowicach. 26 VII 1984 r. Prokuratura Rejonowa w Tychach na mocy ustawy o amnestii umorzyła prowadzone śledztwo i zwolniła ww. z aresztu tymczasowego. W latach 1981–1989 Pan Andrzej Służalec pozostawał w operacyjnym zainteresowaniu SB PRL.

Jerzy Sonek był pracownikiem Huty „Baildon” w Katowicach, gdzie pełnił funkcję przewodniczącego Komisji Oddziałowej NSZZ „S”. Po ogłoszeniu stanu wojennego i zmilitaryzowaniu zakładu wszedł w skład komitetu strajkowego. Brał udział w organizowaniu i prowadzeniu strajku okupacyjnego, który wybuchł 14 XII 1981 r., m.in. poprzez kierowanie odezw dla pracowników, wydawanie przepustek, opracowanie postulatów strajkowych. Z uwagi na swoją działalność został aresztowany i skazany na 10 miesięcy pozbawienia wolności. Przebywał w Areszcie Śledczym w Katowicach, Zakładzie Karnym w Raciborzu i w Strzelcach Opolskich. Okres odosobnienia trwał od 5 I do 5 VIII 1982 r. (zwolnienie przedterminowe). W 1984 r. w Katowicach Pan Jerzy Sonek wszedł w skład nielegalnej struktury pod nazwą „Tymczasowa Komisja Zakładowa NSZZ »S« Huty »Baildon«”. Uczestniczył w kolportażu ulotek oraz pism podziemnych, m.in.: „Wolnego Związkowca”, „RIS”. Był kontrolowany przez SB do 1987 r. w ramach prowadzonych spraw operacyjnych.

Andrzej Stolarczyk był działaczem NSZZ „Solidarność”. 13 I 1984 r. został tymczasowo aresztowany i oskarżony o to, że od marca do października 1983 r. produkował i kolportował ulotki krytykujące sytuację społeczno-polityczną w kraju, pomagał w przewożeniu części do maszyny używanej do ich drukowania, uczestniczył w zagarnięciu maszyny drukarskiej i

powielaczy na szkodę Huty Katowice. Wyrokiem Sądu Wojewódzkiego z 21 III 1985 r. skazany został na dwa i pół roku pozbawienia wolności, ale po amnestii z 21 VII 1984 r. wyrok zmieniono na rok i trzy miesiące pozbawienia wolności oraz 40 tys. zł. grzywny. Pan Andrzej Stolarczyk został zwolniony z aresztu 22 III 1985 r. W kwietniu 1985 r. w wyniku interwencji SB odrzucono jego prośbę o ponowne przyjęcie do pracy w Hucie Katowice.

Jan Strachota od września 1980 r. był działaczem NSZZ „Solidarność”, członkiem Komitetu Robotniczego NSZZ „S” przy KWK „Knurów” w Knurowie. Od listopada 1980 r. pełnił funkcję przewodniczącego Komisji Oddziałowej przy ww. kopalni. Internowany 14 XII 1981 r. w ramach akcji „Jodła” na podstawie Decyzji nr Ku-12 z dnia 13 XII 1981 r. podpisanej przez Komendanta Miejskiego MO w Knurowie. Przebywał w ośrodkach odosobnienia w Zabrze-Zaborzu oraz Kokotku, zwolniony w dniu 29 IV 1982 r.

Andrzej Sznajder był działaczem nielegalnej organizacji pod nazwą Ruch Młodzieży Niepodległej, zawiązanej 6 II 1982 r. przez grupę bytomskich licealistów. Organizacja stawiała sobie za cel pomoc internowanym i ich rodzinom, obronę praw człowieka, zniesienie stanu wojennego oraz obronę kultury polskiej przed zniewoleniem i sowietyzacją. Wraz z byłymi działaczami NSZZ „Solidarność” oraz działaczami Ruchu Obrony Więzionych za Przekonania RMN zajmował się produkcją i rozpowszechnianiem ulotek, m. in. „Biuletynu Informacyjnego” sygnowanego przez Tymczasową Komisję Koordynacyjną NSZZ „S” Regionu Śląsko-Dąbrowskiego. Za powyższą działalność Pan Andrzej Sznajder 26 II 1982 r. został zatrzymany. Początkowo przebywał w areszcie KWMO w Katowicach, następnie został umieszczony w ośrodku odosobnienia w Zabrze-Zaborzu. Był najmłodszą osobą w Polsce internowaną w okresie stanu wojennego. Zwolniony z internowania 22 III 1982 r. W latach 1982–1983 był kontrolowany operacyjnie przez SB PRL.

Stanisław Świercz w dniach 13–15 XII 1981 r. był uczestnikiem strajku na terenie KWK „Jastrzębie” w Jastrzębiu-Zdroju. Podczas pacyfikacji strajku został pobity. W 1988 r. ponownie wziął udział w strajku w KWK „Jastrzębie”. Od 1985 r. do czerwca 1989 r. angażował się w działania podziemnych struktur zdelegalizowanego NSZZ „Solidarność”.

Edward Wróblewski był od września 1980 r. działaczem NSZZ „Solidarność”, członkiem Komisji Zakładowej przy Przedsiębiorstwie Budownictwa Mieszkaniowego Przemysłu Węglowego „FAMOT” w Gliwicach. Następnie działał w strukturach Gliwickiej Delegatury Regionalnej Komisji Wykonawczej NSZZ „S” Region Śląsko-Dąbrowski. Po wprowadzeniu stanu wojennego należał do grupy osób, która zajmowała się produkcją i kolportażem nielegalnych wydawnictw, m.in. biuletynu „Manifestacja Gliwicka”. Za powyższą działalność Pan Edward Wróblewski w dniu 6 XI 1982 r. został internowany. Początkowo przebywał w Areszcie Śledczym w Katowicach, następnie w Zakładzie Karnym w Zabrze-Zaborzu, skąd został zwolniony 9 XII 1982 r. W latach 1982–1988 podlegał kontroli operacyjnej SB PRL.

Lucjan Zaremba był działaczem NSZZ „Solidarność” przy Przedsiębiorstwie Budownictwa Mieszkaniowego Przemysłu Węglowego „Kombud” w Mysłowicach, gdzie był zatrudniony. Po wprowadzeniu stanu wojennego kontynuował prace związkowe. W związku z działaniem na rzecz odzyskania przez Polskę suwerenności i niepodległości oraz respektowania praw człowieka był kilkakrotnie prewencyjnie zatrzymywany i przesłuchiwany. Był uczestnikiem Mszy za Ojczyznę oraz uroczystości pod Krzyżem przy KWK „Wujek” w Katowicach upamiętniających śmierć górników poległych 16 XII 1981 r. Zainicjował powstanie oraz wszedł w skład TKZ NSZZ „S” przy PBM PW „Kombud”. Z jego inicjatywy członkowie TKZ złożyli w marcu 1989 r. w Sądzie Wojewódzkim w Katowicach wniosek o ponowne zalegalizowanie „Solidarności”. Pan Lucjan Zaremba brał udział w tworzeniu Komitetu Obywatelskiego w Mysłowicach, którego zadaniem było zorganizowanie kampanii wyborczej przed wyborami 4 VI 1989 r. W latach 1988–1989 inwigilowany przez SB PRL.